

'Et Voilà...!'

In een ruimte, een man

'Finis-moi!', zei Lardier.

'J'en ai marre,
je ne veux plus,
finis-moi!'

En dat lag echt niet aan de warmte daar,
Of aan de penetrante geur van kokosvet.
Ik vond niet de moed hem tegen te spreken,
Niet de juiste argumenten om het leven te verdedigen.

Ziet ge,
er zijn wezens,
niet fysieke,
zich net boven de mens bevindende entiteiten.
Je hebt mineralen,
steentjes in feite,
planten,
dieren,
mensen,

...

et voilà!

Wezens.

Maar hoe kunt ge zoiets duidelijk maken ?

'Hoe kunt ge ne zot doen inzien dat 'm zot is!?', zei Lardier.

'Hoe kunt ge ne mens z'n beperkingen laten zien!?'

Een mens is, denk ik, niet gemaakt om zichzelf te zien zoals hij is.

Hij kan zich wel gedeprimeerd voelen.

Er dringt zich dan wel een beeld bij 'm op van een nietsnut,
een voddenvent, een slappeling in feite...

Hij drijft een beetje handel, niet allemaal even zuiver op de
graat, hij zou zich eigenlijk moeten schamen.

Hij wéét dat!

Maar verder dan het weten komt dat schamen niet.

Hij schaamt zich alleen met z'n hoofd.

Want hier beneden smeult de zelfgenoegzaamheid.

Het is tenslotte ook een beetje knap van 'm, begrijp je, dat
hij dit halfslachtige bestaan moeiteloos kan aanhouden.

En hij houdt zich toch prachtig bezig ondertussen,
met filosofie,

literatuur,

godsdienst.'

Lardier!
De altijd wat verwarring stichtende Lardier...

We waren op weg naar Benin.
Ze kwamen rond met schaaltes groente en tonijn.
De tonijn kwam uit de Middellandse Zee,
diep beneden ons.
De groente niet.
Lardier wilde een whisky.

'Wie zichzelf te zien zou krijgen zoals hij is,
een monster,
met gave handen eventueel,
een droeve blik,
een aarzelende stem,
maar gluiperig, achterbaks, pedant, egoïstisch, vals, blind.
En klein!
Van geest!
Van gemoed!
Van wilskracht!
Hoho!
Zo bekommerenswaardig klein, dat het zeer wel voor de
hand ligt dat hij de aanblik van z'n eigen wezen niet
verdragen kan.
In de depressie dringt het ware zelfbeeld zich op.
Al de rest is fantasie.
Daarom niet minder belangrijk!
Tenslotte moet hij de held kunnen zijn van z'n eigen leven.
Anders leeft hij niet meer.
'Wel...', zei Lardier, en hij kwakte de whisky met een
agressieve slag zijn nek in,
'ik leef niet meer!'

Ik heb gehouden van dit huis, de plataan in de voortuin, die
de hele gevel omarmt, beschaduwde, beschermt.
Ik heb hier mijn wortels.
Dat soort diepe, delicate wortels waarmee een mens zit
vastgezogen in het stuk grond waarop zijn voorouders zijn
geboren en gestorven en geboren en gestorven en geboren...
Ik voel mij verbonden met deze streek.
De manier van denken hier is mijn manier van denken.
Ik hou van het verfrommelde taaltje dat de boer hier in de
mond neemt, de geur die in de dorpen hangt, de glans van
natte appelboomtakken tegen een grijze lucht...
Ge kunt dat niet uitleggen.

Als ge hier naar buiten kijkt, ziet ge weiden.
Groen.
De kleur van de hoop.
Maar zo...
hevig!
Logisch dat wij in deze weiden uitsluitend creaturen treffen
met een bewustzijn
zo mistig en duf
zo rudimentair
dat gevoelens van honger
of hoop
of wanhoop
of wat dan ook...
Dat is allemaal hetzelfde bij die mannen.
Ik heb het nu over
de koe!
...
en in zekere zin ook over
de boer.

Achter de weiden stroomt de rivier.
We zitten hier op 80 km uit de kust.
Ge ziet haar nog lichtjes op en neer gaan op het ritme van de
getijden, de ademhaling van de aarde.
In het modderwater huisde vroeger een Attaak.
Een onberekenbaar geval met lege oogkassen.
Amechtig.
Slijmerig.
Attaak.
De Attaak voedde zich met het afval dat van de schepen kwam.
En met meeuwen, de taaie, bittere meeuwen die op dit afval
afkwamen.
En met de jongetjes!
Jongetjes van zo'n jaar of tien, die naar die meeuwen
kwamen kijken.
François moest altijd lachen wanneer hij me dat vertelde.
Maar ik was er toch niet gerust in.
Want soms kon het gebeuren,
op een zomeravond,
als alles rustig was,
dat de rivier ineens
plonsde
achter uw rug.
Als g'u dan omdraaide zat er rimpeling op het water,
en was er een donkerte, vlak onder het oppervlak,
die zich ijlings uit de voeten maakte.
Ik ben elf jaar moeten worden vooraleer ik, eerder toevallig,
een mij onbekende visser, deze donkerte uit het water zag
halen.

Een meerval van bijna drie meter.
Amechtig.
Slijmerig.
En, naar de visser mij vertelde, onberekenbaar.
De meerval voedt zich
- ik heb het opgezocht -
met afval,
ratten
en
- als hij ze te pakken kan krijgen -
vogels.
Over jongetjes stond er niks bij.
Maar wat is daarmee gezegd?
Waarin zit het hoogste gehalte aan werkelijkheid?
In een verklaring uit een encyclopedie?
Of in de angst van een jongetje van een jaar of tien!?
Zoals de hogere natuurrijken zich voeden met de lagere,
planten voeden zich met mineralen,
dieren met planten,
- koeien eten gras -
mensen met dieren,
...
zo voedt 'Et voilà!' zich met ons.
Ons binnenste.
Onze stemmingen.
Begeertes.
Angsten.
Ons.

Een tijd geleden was ik in de tuin.
Helemaal alleen, met een late theeroos.
Ik stap op haar toe
en ik zie
op één van de kroonbladeren van die roos
een druppel liggen.
Geheel ontspannen, zoals druppels kunnen liggen.
De zon scheen.
Dwars door die druppel.
En binnenin
zat er een klein, zwart puntje.
En dat puntje,
dat bewoog.
Ik zag dat
en ik voelde hier...
blij-heid...!

Ik sta daar,
tweeënzestig kilo schoon, mager vlees, van een jaar of zeven-
endertig, gekromd over een theeroos, m'n ogen een eind
mijne kop, met m'n ziel tot in die druppel.
D'r is daar een klein, zwart puntje dat
pippippewpewpip...!

En dan hier blij-heid!
Het is maar een detail hoor!
Het was direct weer over.
Onmiddellijk was er weer dat vage gevoel van ongerustheid
van meestal.
Maar waar kwam dat dan vandaan?
Had het te maken met de plataan waar ik onderdoor liep?
Het was daar wat frisser.
Ik zal wel gerild hebben.
Of was het...
de vorm van iets?
Een wolk misschien die toevallig voorbij kwam drijven,
of een kleur ergens, de kleur van één van die miljarden
dingen die dagelijks door mijn blikveld razen, al die rommel
waar de werkelijkheid mee vol zit, en die ik zonder te
bekijken, alles wat, zonder dat ik het weet, langs mij heen
strijkt, wat ik aanraak zonder te betasten, dat moet toch
op één of andere manier een invloed op me hebben!
Dacht ik!

Maar ik zit hier al,
ik weet niet hoe lang,
in deze kamer.
Ik heb de rolluiken neergelaten.
Het licht brandt vierentwintig uur op vierentwintig.
Mijn horloge in het pedaalemmertje gesmeten.
Ik weet van uur of tijd of dag of nacht...
Ik weet van niks!
Ik weet van niks!
Er verandert hier ook niks.
Alleen ik bougeer.
En dan nog uiterst behoedzaam.
En nochtans, een tijd geleden voelde ik mij ineens
...
welgemutst,
om iets dat ik mij herinnerde.
Dat was in Le Havre, ik stond op een bus te wachten.
Het was avond.
Donker.
En ik stond daar met twee dokwerkers.
En die ene wilde die andere 's laten zien hoe sterk zijn
kunstgebit was.
Ze hadden van die zware bottines aan met een stalen tip.
Hij haalt het uit z'n mond,
en legt het op de vloer van dat buskotje,
'n halve glimlach in feite,
heel delicaat,
heel roze...
zoals hij daar op het beton lag.
Die ander zegt nog dat 'm het zo ook wel gelooft.
'Geloof is niks waard', zegt dien ene,
'in vergelijking met iets dat ge wéét.'
En hij stampet met al z'n kracht boven op dat kunstgebit.
De tanden ketsten werkelijk alle kanten op.

Ik vond dat erg toen.
Dat ge zo lomp kunt zijn.
En hij keek ook zo dwaas nadien, de wetenschapper,
met z'n bovenlip die er plots bij hing, als een vlag,
bij windkracht 0.

...

Ik herinner het mij nu opnieuw.
Het doet me niets meer...

Stemmingen!
Trekken als wolkenvelden door mij heen.
Ik kan ze niet in gang zetten,
ik kan ze niet stoppen.
Het gebeurt.
Ik gebeur!
Neeneenee...!
Niet beginnen lullen over Freud nu.
Ja! Ja!
Er ligt vast wel één of andere vrouw naakt te woelen onder
het zwartzijden laken op de bodem van mijn bewustzijn.
Absoluut!
Maar dat zijn theorieën!
En 'Theorieën',
zei Lardier,
'zijn voor angsthazen!
Vliegenmeppers, dat zijn het,
om vragen op afstand te houden.'
Lardier kende nochtans op vele vragen het antwoord...
En van vele andere kende hij de richting waarin het
antwoord kon gezocht worden.

We waren samen in Porto Novo.
Benin.
Hij was daar voor een congres, ik voor zaken.
Hij is fysicus, ik drijf handel.
Toen we terugkwamen, stapte hij in Parijs uit het vliegtuig
met een kaak als een voetbal.
Wij direct naar Cambrai, een beenhouwer in feite, maar hij
ging daar al jaren.
Cambrai trok vier gezonde kiezen op een rij, daaronder
krioelde het van de Glomeris Gutatae, de larven van een
tropische miljoenpoot die zijn eieren bij voorkeur legt in het
tandvlees van zoogdieren.
Meestal koeien.
Het gat werd schoongespoten, dichtgeschroeid.
Lardier werd ontsmet tot in de toppen van zijn ziel.
Maar 7 dagen later...
Andere wang, net hetzelfde!
Op tijd van nog geen drie weken al z'n tanden uit.
Op twee na, 'n paar wijsheidstanden.
En ineens wilt 'm terug naar de tropen.
Ik mee.
Uit nieuwsgierigheid...

Voor de sport...
Vriendschap...
Maakt niet uit, ik mee.
'La science',
zegt 'm op het vliegtuig tegen mij...
Nee.
'L'homme...', zegt 'm op het vliegtuig tegen mij,
'l'homme pense qu'il pratique la science,
mais c'est la science qui pratique l'homme.'
Ik begreep dat toen niet.
Ik dacht: 'Hij zal wel veel pijn hebben!'

Wij zijn nog maar goed geland of Lardier, als een pijl uit een
boog, naar een sjamaan die 'm daar wist zitten,
in de schaduw van een apebroodboom.
Hij droeg een versleten T-shirt met reclame van een dancing
in Vesailles, en een oude ribfluwelen broek.
'Mwabman' zei hij.
'Mwabman béni deq.'
Z'n lange zwarte handen jongleerden onophoudelijk met een
paar kippenbotjes, een heilige kiezel en een versleten pluim.
Maar hij kwam altijd op hetzelfde uit.
'Mwabman béni deq.'
Overspel!
Lardier wist perfect wat 'm bedoelde.
Ik ook trouwens
'Que faut-il faire!?'
De sjamaan lachte z'n smerig gebitje vrij.
'Bédinne du dèkà', zei 'm.
'De hoorndrager.'
'Bédinne du dèkà.'
'Hij heeft de miljoenpootgeest in uw kaken gejaagd.'
Nu, de hoorndrager die kenden we.
Die heette Werner.
Werner Ngélav lu èm.
Werner Zachte Wind.
En Werner Zachte Wind was een jongen uit Kabimbo,
een dorp in de provincie.
Had nog samen met Lardier gestudeerd.
Aan de Sorbonne in Parijs.
Was teruggekeerd nadien.
En getrouwd met de schone Yassin.
Wij hadden bij die twee gelogeerd.
De eerste keer dat we in Benin waren.
En toen had de schone Yassin
Lardier
op een nacht
met een bezoek vereerd.
'Zij deed het uit beleefdheid', zei hij nadien,
'omdat zij de gastvrouw was.'
Hij had haar niet durven terugsturen allicht.
Hij was bang geweest te zullen zondigen misschien tegen een
hem onbekend Beninees gebruik.

Werner zachte Wind wist van niks.
Of hij deed alsof hij van niks wist.
Hij wilde liever over iets anders praten.
'Que faut-il faire? Merde!'
En na een lange stilte zegt hij eindelijk, de blik laf weggeslagen

...

En terwijl hij zich afwezig aan z'n enkel krabt...
een handvol witte strepen in z'n zwarte vel...
zegt 'm eindelijk:
'Het zijn de landelijken', zegt 'm
'de provincialisten,
de ongeletterde massa's.
Hun sjamanen vallen de congresgangers hier lastig,
wordt gezegd,
omdat ze bang zijn,
bang voor de wraak van de Geest van de Wijsheid.
De Geest van de Wijsheid wiens bezittingen wij ons
toeëigenen met onze wetenschap.
En hij is de hoorndrager,
bédinne du dèkà.'

'A 'ninji!',
zeggen ze,
meer stelen dan ge kunt dragen,
meer weten dan ge kunt begrijpen.
'A 'ninji.'

'Que faut-il faire!?'

Nu, de ongeschreven wet der Afrikaanse vlakten schrijft voor
dat in geval van 'a' ninji', de overtreder één klap met een
kokosnoot op het hoofd moet worden toegediend.
We spraken af de volgende middag in het appartement van
Werner.
Het was er warm.
Het rook er vaag naar haarvet.
En te oordelen naar de grootte van de kokosnoot, was
Werner zelf niet erg overtuigd van wat we gingen doen.
Maar goed, die mannen trokken hun colbertjasjes uit, hun
dassen lossen.
Ik kreeg een glas bier.
'T'es prêt!?', hoor ik Werner zeggen
en ik zie Lardier z'n twee wijsheidstanden op elkaar zetten
en dapper knikken.

...

Werner was niet sterk.
Zijn armen waren kort.
De kokosnoot

- ik zei het al -
was klein.
En ik had de indruk dat hij niet doorsloeg.
Maar Lardier,
mijn goede vriend Marcel Lardier stuitte ineen.
Ik dacht eerst nog dat 'm ging zitt...,
liggen...
Hij kneep nog een aandoenlijke glimlach uit z'n dikke wang.
Een sijpeltje bloed kwam uit z'n oor.
...
Hij werd begraven eind november.

Zingen!

Ze zong!
De poetsvrouw, ze zong!
Op zo'n manier dat alles ervan begon te blinken.
Uw ziel inclusief.
'Muziek!',
zei Lardier.
'Trillingen!
Schokjes lucht.'
Klapjes op uw trommelvlies.
Dan een stukje niets
...
en dan blijheid, treurnis, of dwaze opwinding.
Al naargelang.
Maar daartussen, dat stukje oncontroleerbaar niets daartussen,
dat is een vrijhandelszone, en al wat daar leeft en woekert
in het
...
Er kan daar van alle vuiligheid mee naar binnen.
'Het oor is een open wond!', zei Lardier.
Ik begreep dat toen niet.
Maar de poetsvrouw was gek op Beethoven.
En omdat ik van haar hield, stuurde ik François eropuit om
enkele extra meters verlengsnoer te gaan halen en liet hem de
luidsprekers buiten zetten, onder de plataan, en wel op zo'n
manier dat, waar in het huis zij ook aan het poetsen was,
de muziek haar altijd kon bereiken.
Beethoven.
De strijkkwartetten van Beethoven.
'n Beetje weeïge, misselijk makende muziek in feite.

De buurman, eigenaar van de koe in de wei waarop ik
uitzicht heb, kwam mij na enkele dagen verzoeken ermee op
te houden.
Z'n koe was minder melk beginnen geven, zei hij.
Nu is mij bekend dat koe-eigenaren, bij het minste dat er
niet naar hun zin gaat over een dalende melkopbrengst
beginnen zeuren.
Ik gaf de goede man een flinke vergoeding en gaf François de

opdracht de luidsprekers twee kwartslag te draaien. Richting
koe. En ik begon dat beest te bewerken met geluiden.
Allerlei geluiden.
Elke dag wat anders.

...

Je zag niks aan haar.
Zij graasde gewoon verder.
Maar op een avond stond die buurman daar opnieuw.
Opgewonden deze keer.
'...hoe de muziek heette die ik die dag had gedraaid.
De melk spoot tot in de geburen!
Ik gaf hem de plaat cadeau.
En ik mocht meemaken hoe de koe waarop ik uitzicht heb
de dag nadien werd uitgerust met een auto-reverse walkman.
Maar verder zag je weer niks aan haar.
Zij liep niet met fellere pas door het gras te banjeren of ener-
gieker op die wei te kauwen.
Zij graasde gewoon verder.

Zoals de buurman z'n koe uitrust met een auto-reverse
walkman, zo voorziet 'Et voilà!' ons van de nodige prikkels
om het gewas der begeerte te doen opschieten.
Maar wij weten dat niet.
Wij grazen gewoon verder.

Ik zeg dit niet zomaar.
Of omdat ik het van Lardier heb gehoord!
Het gaat hier om iets dat ik zelf,
zelf,
uit de werkelijkheid,
uit de harde feiten
heb moeten loskrassen.
Door na te denken.
Door mijne kop te gebruiken.
Als een spijker waarmee ik, telkens weer, telkens weer
rond hetzelfde door iedereen gekende feitenmateriaal ben
gegaan tot het loskwam uit die muur van theorieën waarmee
altijd alles wordt uitgelegd.
Ik heb er een gat in gedacht.
Een gat waardoor ik uitzicht kreeg...!

Ik had kunnen doen wat iedereen doet.
Ik had naar een dokter kunnen lopen.
Ik had mij kunnen installeren in mijn ziekte.
Met een pak vrijbrieven uit de medische wereld en een flinke
stapel psychofarmaca had ik mijn omgeving kunnen dwingen
mij te nemen zoals ik ben.
Makkelijk zat!
Ik gun mijn buurman toch met graagte zijn zwaktes, omdat ik
hem daardoor verplicht de mijne te tolereren!
De buurman zuipt en slaat zijn vrouw.
Ik exporteer gestolen luxewagens naar ontwikkelingslanden.
Wij weten dat van elkaar.

Ik hoor zijn vrouw krijsen.
Hij hoort, wanneer François de chassismnummers verwijderd
mijn slijpschijf krijsen.
Maar bij het sneeuwruimen roepen wij elkaar vrolijk een
groet toe!
Haha!
Ik had mij kunnen installeren in mijn ziekte, het voortdu-
rende gevoel een nietsnut te zijn, een voddinvent, een
slappeling in feite.
Iedereen doet het!
...
Ik ben niet getrouwd.
Ik verdien soepel een hoop geld lelijk om zien.
Ik woon hier op een uitgestrekt domein aan de oever van
één van de grootste rivieren van Frankrijk.
Ik heb twee bedienden die als familieleden in mijn leven
zitten vastgebakken.
Ik
Doe
Dit
Niet
Zo
Maar!

Vorige herfst, ik was al een tijd terug uit Benin.
Enne,

...
'n paar onduidelijke klachten.
Aanvallen van ongerustheid plots.
Nerveuze ongerustheid.
En niet weten waarom.
Wakker worden 's nachts,
geluiden horen,
of menen gehoord te hebben
Het slaan van dingen,
gefluit,
kreten...
Last van woede ook!
Ik werd soms woedend wakker!
Dat al 's gehad!?
Wakker worden,
ziedend van woede,
en niet weten waarom!

Maar 's morgens schijnt de zon terug,
en alle rozen zitten nog op het behang.
En de wereld lijkt zonder fouten.

De dokter schrijft Rohypnol voor.
Ro-hyp-nol.
Ik pak er een stuk of wat, slaap een uur of dertig en voor ik
het weet ben ik m'n bed al uit, kleren in, tanden gepoetst,

kop afgespoeld, sinaasappel doorgeslikt en zit ik bij een tas
pekzwarte koffie het ene sigaarje na het andere te roken aan
de keukentafel.
De barbituraten naar het schijnt.
Je wordt er hyperactief van als je het niet gewend bent.
Rohypnol.

Een reisje dacht ik toen!
Een reisje zal me goed doen.
Weg uit de omgeving waarin alles mij uitsluitend aan mezelf
doet denken.
Ik heb mensen nodig die spreken en zich gedachten vormen,
andere dan de mijne.
Als ik te lang alleen ben, ga ik de lege ruimte bevolken met
hersenschimmen.
Ik vroeg François mij naar een klooster te brengen.
Een kleine retraite snap je!?
Voor François is er in Frankrijk maar één klooster.
Le Mont-Saint-Michel.
Omdat hij daar z'n hele leven lang, elke zomer met z'n
moeder naar toe trok.
Goed! Le Mont-Saint-Michel dan maar.
Wat meeks it aut,
Sint-Michiel die de draak in bedwang houdt met z'n lans.
De draak, het lagere in ons...
Niet doden.
In bedwang houden!
'n Mooi beeld!

Een korte pater kwam opendoen.
Hij liet me binnen,
liet me de refter zien,
liet me de kapel zien,
liet me de cel zien waarin ik slapen mocht,
liet me geen moment met rust, enfin.

'Mooie schoenen!', zei hij, nadat ik mijzelf en het doel van
mijn komst had kenbaar gemaakt.
Ik wist niet wat ik daarop moest antwoorden,
en hij lachte.
Een hoge,
merkwaardige,
misschien wel wat misplaatste lach.
Ik weet het niet.
Ik was al blij dat iemand wat tegen me zei.

'Men vlucht hierheen', zei hij, 'weg van het boze in de
wereld in de hoop hier de kracht te zullen vinden om het
boze in zichzelf uit te roeien. Hoe laat is het?'
Ik toonde hem mijn polshorloge.
'Mooi!', zei hij.

En hij klikte het horloge los en deed het om z'n eigen pols
en daar hingen er al een stuk of vijf, zes.

(lach)

'Maar hierheen komen volstaat niet meneertje.
Het volstaat misschien wel om in te zien dat het niet volstaat.
Dat niets volstaat.

(lach)

Ge kunt het boze niet bestrijden zonder zelf een beetje boos
te worden.

Wij zijn onze eigen molensteen, verstaat ge!?

Wie dat begrepen heeft, wie hierheen komt en dat begrepen
heeft, die geraakt hier nooit meer weg.

Waarom ook!?

Waar zou hij naartoe moeten.'

(lach)

Naar Parijs godverdomme!

Het vette leven!

Vrouwen, sigaren, riante conversaties.

Parijs! Parijs! Parijs!

Zo'n pater ook, zeg!

Met die weke billen in dat te hoog opgetrokken broekje.

En er vormde zich voortdurend zo'n wit schuimpje spuug op
z'n onderlip.

Ik stond daar altijd op te kijken terwijl hij sprak
en dan voelde ik hier: walging!

'God schiep de mens naar zijn beeld en gelijkenis
en de mens heeft hem dat flink betaald gezet.'

Voltaire.

Parijs!

Laat ik het maar 's op een krachtig zuipen zetten.

En dan ongenueanceerd met een vrouw naar bed.

Tot er niks als eenzaamheid overblijft, rauw en pijnlijk als
een versgeslepen schaafwonde, jankend in het korrelige buik-
vet, de puddingplatte tepels, de door drank opgeblazen smoel
van God mag weten welke rotte teef er nu weer naast me
ligt, door de slaap ontwapend, door de ochtend ontmaskerd,
slechts pijn veroorzakend waar de dag voordien nog begeerte
zat...

En dan als de weerlicht terug naar de poetsvrouw.

Zing voor mij alstublieft.

Hahaha!

Een mens is pas een mens wanneer hij geschokt door het leven,
aanspoelt op de stranden van zijn begeerte.

Omdat hij zichzelf dan samenrapen moet!

Omdat hij dan moet nádenken, over wat bij hém hoort
en wat bij de rest van de wereld.

Een mens: schudden voor gebruik!

Kerstmis!
Het bleek Kerstmis te zijn toen ik in Parijs aankwam.
Ik kan dat niet, Kerstmis.
Ik vergeet dat altijd.
Ik kan me niet vrolijk maken op een vooraf vastgestelde datum.

Mais tout était encore là!
les salons de thé,
les cafés,
les théâtres,
tout était là,
mais ça ne me disait plus rien!
Le champagne ne m'enivrait plus,
les femmes n'étaient que des femelles,
la musique n'était que du bruit,
les conversations me semblait insignifiantes.
Je restais clair, moi.
Clair et froid.
Froid et vide.
Et ce clair fortifiait encore mon angoisse, ma pudeur, mon désespoir...

Ik heb het geprobeerd nochtans!
Ik heb een vrouw betaald voor de nacht.
Zij nam mij mee, maakte koffie en babbelde wat met mij.
Alleen de kerstboomverlichting brandde.
Aan, uit, aan, uit, aan...
Déshabillez-vous, s'il vous plait.'
En ik bleef zitten met m'n regenjas nog aan en keek toe...
hoe zij haar borsten de vrijheid schonk en in een kanten
slipje naar me toekwam...
Aan, uit, aan, uit...
Het deed me niks!
Of ik m'n moeder uit bad zag stappen.
Où était la femme!?
Où était-elle!?

...

'Et voilà'
vreet alles weg.

Hij wil dat we van niks weten.
Hij vreet alles weg.
Hij laat de mens die hem vermoedt achter zoals een mens
een garnaal achter laat.
Ik heb een krater in mij, een gat waarin hooguit een beetje
modderwater komt te staan.
En niet meer in staat om een vrouw te beminnen.
Het minste scheutje begeerte, het kleinste sprietje goesting,

wordt meteen weer afgegraasd.

Ik weet dat wat ik ervaar op realiteit is gebaseerd, maar het bewustzijn van mijn tijdgenoten en de taal, de woorden, de begrippen die zich als pissebedden onder de woorden ophouden, zijn nog niet in zo verre geëvolueerd dat ik er exact in uitdrukken kan wat ik bedoel.

Een vlakke misschien,
de werkelijkheid.

Een platte, platte vlakke,
langs alle kanten omringd door vlakke einders.

En wij, met de vooruitgang van onze wetenschap en techniek, wij sukkelen wel een beetje van links naar rechts over die vlakke, maar voorbij de einders geraken we nooit. En vandaar komen de wolkenvelden, de stemmingen.

...

Maar wij weten dat niet.

Wij grazen gewoon af wat de wetenschap ons voorschotelt en wij hebben dan het gevoel dat we dat zelf hebben bedacht.

Hah!

'L'homme ne pratique pas la science...!'

Misschien is de koe in de wei waarop ik uitzicht heb er ook van overtuigd dat zij het is die het gras doet groeien.

En ga haar maar 's uitleggen dat ze het bij het verkeerde eind heeft!

Het is tenslotte zij toch die de wei met koeienvla bemorst!

Of niet soms!?

'Finis-moi!', zei Lardier na de eerste klap.

'J'en ai marre,
je ne veux plus.

J' suis fondamentalement malheureux.

Peut-être que je sais trop.

Finis-moi.'

Dat is wat Lardier zei, na die eerste klap.

En dat lag niet aan de hitte daar,
of aan de penetrante geur van kokosvet.

...

Ik vond niet de moed om hem tegen te spreken,
niet de juiste argumenten om het leven te verdedigen.

Werner had een geweer maar geen kogels.

'Kom hier', zei ik.

En met een gigantische, bovenarmse zwaai mep ik de kolf van het geweer een eind die tandeloze schedel binnen.

...

Hij werd begraven eind november,
maar dat heb ik al gezegd.

Wat zou er gebeuren,
denkt ge,
als er op een goeie dag
een koe werd geboren

met inzicht.
Een koe
die het runderleven ziet zoals het is.
En die daarover de andere koeien wil inlichten.

...

Wat zou er
op een goeie dag
met zo'n koe
gebeuren,
denkt ge

...

!?